

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jana Jursíka a soudkyní JUDr. Ivety Jiříkové a Mgr. Ing. Martiny Lacinové ve věci

žalobkyně: **HYDRO & KOV s.r.o.**, IČO 27720161
sídlem Pražská 1333, 379 01 Třeboň
zastoupený advokátkou JUDr. Pavlínou Mulačovou
sídlem Riegrova 2668/6c, 370 01 České Budějovice

proti
žalovanému: **město Trhové Sviny**, IČO 00245551
sídlem Zizkovo náměstí 32, 374 01 Trhové Sviny
zastoupený advokátkou Mgr. Klárou Čutkovou
sídlem Široká 432/11, 370 01 České Budějovice

pro 1 002 703 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 12. 2020, č. j. 27 C 111/2019-215,

takto:

- I. Řízení o odvolání žalobkyně proti výroku I. **se zastavuje**.
- II. Řízení o nároku žalobkyně na zaplacení zákonného úroku z prodlení z částky 2 703 Kč od 17. 11. 2017 do zaplacení **se zastavuje** a rozsudek soudu prvního stupně **se** v tomto rozsahu **zrušuje**.
- III. Rozsudek soudu prvního stupně **se** výroku II. ve zbytku **mění** tak, že žalovaný je povinen je

povinen zaplatit žalobkyni 1 000 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 730 630 Kč od 17. 11. 2017 do zaplacení, ve výši 8,5 % ročně z částky 269 370 Kč od 13. 2. 2018 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši 377.670,06 Kč k rukám právní zástupkyně žalobkyně do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

- Okresní soud napadeným rozsudkem uložil žalovanému zaplatit žalobkyni částku 2 703 Kč (výrok I.), ve zbytku co do částky 1 000 000 Kč s příslušenstvím žalobu zamítl (výrok II.) a o nákladech řízení mezi účastníky rozhodl tak, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému 260 004,80 Kč (výrok III.). Soud takto rozhodl o nároku žalobkyně na zaplacení doplatku cenu za dílo ve výši 1 002 703 Kč s příslušenstvím ze smlouvy o dílo ze dne 25. 11. 2016 uzavřené mezi účastníky, jejímž předmětem byly stavební práce žalobkyně na akci vodovod Trhové Sviny - Třebíčko - Bukvice. Žalobkyně svůj nárok odůvodnila tím, že dílo řádně provedla, žalovaný dílo převzal, ale nezaplatil poslední tři faktury na úhradu ceny za dílo. Žalovaný se bránil tím, že tento nárok žalobkyně zanikl jednostranným zápočtem ze strany žalovaného, kterým vůči žalované pohledávce uplatnil svůj nárok na úhradu smluvní pokuty ve výši 1 000 000 Kč podle článku 9.1.2, a to smluvní pokuty za nedodržení termínu předání a převzetí díla v sazbě 50 000 Kč za každý den prodlení. Prodlení trvalo 20 dní (od 1. 12. 2017 do 20. 12. 2017). Žalobkyně nárok žalovaného na smluvní pokutu neuznávala, bránila se tím, že tato pohledávka jako pohledávka sporná není způsobilá k započtení. Žalobkyně dále tvrdila, že k předání díla došlo včas, a to 30. 11. 2017, kdy všichni účastníci předávacího řízení podepsali protokol o předání a převzetí díla, tento si však ponechal žalovaný a vydal jej žalobkyni až později s upraveným obsahem a to odlišným datem převzetí díla, nikoliv 30. 11. 2017, ale 20. 12. 2017. Žalobkyně se dále bránila tím, že ke zpoždění s předáním díla došlo z důvodu neposkytnutí povinné součinnosti ze strany žalovaného, který byl v průběhu provádění stavby upozorněn na nevhodné řešení v projektu, byly mu dány na výběr tři možné způsoby řešení a žalovaný tuto volbu uskutečnil až 20. 11. 2017. Dále žalovaný dne 8. 12. 2017 vznesl požadavek na provedení víceprací nad rámec projektové dokumentace. Okresní soud po provedeném dokazování uzavřel, že strany si ve smlouvě o dílo sjednali termín dokončení prací ve lhůtě 6 měsíců ode dne zahájení stavby, následně písemným dodatkem č. 2 ke smlouvě byl tento termín prodloužen do 30. 11. 2017. K předání a převzetí díla dne 27. 11. 2017 nedošlo a ani tohoto dne nedošlo k podpisu protokolu o předání a převzetí, byl vypracován pouze koncept opatřený podpisy jednájících osob, kromě podpisu osoby jednájící v otázce převzetí za žalovaného. Soud dále uzavřel, že dne 27. 11. 2017 dílo nebylo žalobkyni připraveno k předání, a to ani ke dni 30. 11. 2017, tedy v původním termínu. K tomuto datu nebyla ověřena funkčnost automatické tlakové stanice, k tomu došlo až 8. 12. 2017.
- Soud neakceptoval ani obranu žalobkyně týkající se existence dvou objednávek víceprací. První objednávka ze dne 20. 11. 2017 týkající se dodávky a montáže klapky DN80, nelze podle soudu považovat za objednávku víceprací, neboť tato montáž byla nutná k řádnému fungování automatické tlakové stanice. Soud neakceptoval ani tvrzení o nedostatku součinnosti žalovaného (této záležitosti se týkalo upozornění žalobkyně žalovanému na chybu v projektu), když žalobkyně měla vadu v projektu rozpoznat daleko dříve. Druhou objednávkou ze dne 8. 12. 2017 lze považovat za vícepráce, avšak tato skutečnost nemůže mít vliv na termín dokončení díla, neboť hodnota těchto víceprací nepřekročila 10 % z hodnoty díla (viz článek 6.4 smlouvy o dílo). Závazek žalobkyně provést řádně dílo považuje soud za splněný až ke dni 20. 12. 2017, neboť smluvní závazek žalobkyně nezahrnuje jen řádné a úplné zhotovení stavby, ale také povinnost předat příslušné doklady. Kontrolní rozbor vody žalobkyně předala žalovanému až dne 20. 12. 2017, tedy

až tento den došlo ke splnění smluvní povinnosti ze strany žalobkyně. Okresní soud uzavřel, že žalobkyně byla v prodlení s dokončením díla po dobu 20 dnů a žalovanému vznikl nárok na úhradu smluvní pokuty ve výši 1 000 000 Kč. Nárok na smluvní pokutu nelze považovat za výkon práva v rozporu s dobrými mravy a tuto pohledávku soud považuje za způsobilou k započtení ve smyslu § 1987 o. z., neboť není nejistá ani neurčitá, neboť žalovaný požaduje úhradu smluvní pokuty v souladu se smluvními ujednání a otázku, zda žalobce splnil své smluvní povinnosti včas, byl soud nucen řešit i pro účely rozhodnutí o nároku na zaplacení ceny díla uplatňovaného žalobkyní v tomto řízení. Pokud tedy žalobkyně uplatnila v řízení nárok na úhradu částky 1 002 703 Kč s příslušenstvím, tento nárok co do částky 1 000 000 Kč zanikl zápočtem a okresní soud proto žalobě vyhověl pouze v částce 2 703 Kč a ve zbytku žalobu zamítl. Soud nepřiznal žalobkyni ani zákonný úrok z prodlení z přiznané částky, neboť v řízení bylo zjištěno, že žalovaný žalobkyni tuto částku zaslal, ale žalobkyně ji žalovanému vrátila. Žalovaný proto nebyl v prodlení s úhradou této částky.

3. Proti tomuto rozsudku a to proti všem jeho výrokům podala odvolání žalobkyně. Jako odvolací důvody uplatňuje důvody ve smyslu § 205 odst. 2 písm. d), e) a g) o. s. ř. a navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobě vyhověl v plném rozsahu, případně rozsudek zrušil a vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Po změně v osobě právního zástupce žalobkyně tato vzala své odvolání částečně zpět v rozsahu, ve kterém směřuje proti výroku I., kterým bylo rozhodnuto ve prospěch žalobkyně a žalobkyně proto nemá subjektivní legitimaci k podání odvolání proti tomuto výroku. Odvolací soud proto podle § 207 odst. 2 o. s. ř. odvolací řízení v tomto rozsahu částečně zastavil, když strana žalovaná neměla proti tomuto postupu námitky. Žalobkyně se dále ztotožnila s názorem okresního soudu o nesprávném postupu žalobkyně, která nepřijala od žalovaného částečné plnění ve výši 2 703 Kč, a proto vzala zpět svůj nárok na zaplacení zákonného úroku z prodlení z částky 2 703 Kč za dobu od 17. 11. 2017 do zaplacení. Odvolací soud postupoval podle § 222a odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 96 odst. 2 věta druhá o. s. ř. a řízení v rozsahu částečného zpětvzetí žaloby zastavil a v tomto rozsahu zrušil napadený rozsudek soudu prvního stupně.
4. Žalobkyně odůvodnila své odvolání tím, že prokázala v řízení před soudem prvního stupně provedení veškerých stavebních prací, tedy oprávněnost požadavku na úhradu doplatku ceny za dílo. Žalobkyně dále setrvala na svých námitkách uplatněných v průběhu řízení týkajících se předání díla, zejména, že k předání díla došlo již dne 27. 11. 2017. Dále poukázala na to, že žalovaný nepostupoval podle článku 16.1.10 smlouvy stanovící, že objednatel odmítne-li dílo převzít, uvede v protokolu o předání a převzetí díla důvody, pro které odmítl dílo převzít. Takto žalovaný nepostupoval. Dále poukazuje na to, že jednání účastníků v době předávání díla bylo v podstatě nekonfliktní a žalobkyně proto neočekávala, že by měla být jakákoliv smluvní pokuta uplatňována. Následné uplatnění smluvní pokuty proto považuje za postup v rozporu s dobrými mravy. Trvá na své námitce, že žalovaný neposkytl žalobkyni nutnou součinnost k odstranění nedostatku v projektu, na který byl upozorněn již v červenci 2017, ale součinnosti splnil až 20. 11. 2017. Po dobu prodlení žalovaného s poskytnutím součinnosti dochází k prodloužení termínu dokončení díla ve smyslu článku 6.2.3 smlouvy. Za vadu řízení odvolatelka považuje neprovedení výslechu svědků [REDACTED] a [REDACTED] k otázce předávání díla. Odvolatelka trvá na tom, že pohledávka na smluvní pokutu uplatněná žalovaným při započtení není podle § 1987 o. z. způsobilá k započtení, neboť jde o pohledávku nejistou.
5. Nová právní zástupkyně odvolatelky ještě doplnila odvolání o další důvody. Předně považuje ujednání ve smlouvě o dílo v článku 9.1.2 o smluvní pokutě za neplatné pro neurčitost. Poukazuje na to, že toto ustanovení stanoví povinnost platit smluvní pokuty za nedodržení konečného termínu předání a převzetí díla a odkazuje na článek 6.2.1 smlouvy. Tento článek však stanoví pouze termín dokončení prací, nikoliv předání a převzetí díla. Termínu převzetí a předání díla se

má týkat článek 6.3.1, který však žádný termín nestanoví. Smlouva o dílo v žádné své části nestanoví žádný termín k předání a převzetí díla. Pojem dokončení prací užitý v článku 6.2.1 smlouvy nutno vykládat jako termín objektivního ukončení stavebních prací, který je odlišný od termínu ukončení díla či předání díla. Okresní soud se omezil na zkoumání závazku žalobkyně dokončit dílo, což je ovšem pojem odlišný od stanoveného termínu k dokončení prací. Odvolatelka považuje v této části smlouvu za neurčitou a nejasnou. Soud prvního stupně se otázkou určitosti ujednání o smluvní pokutě nezabýval. Podle názoru odvolatelky jsou omezené možnosti výkladu těchto rozporů, když předmětná smlouva byla výsledkem veřejné zakázky a žalobce ji mohl pouze jako celek akceptovat a neměl možnost ovlivnit její obsah. Podle názoru odvolatelky by měl soud podle § 557 o. z. rozpory ve smlouvě vykládat v neprospěch žalovaného jako strany, která sporný výraz použila první. Nelze platně sjednat smluvní pokutu za nedodržení lhůty, která nebyla ve smlouvě stanovena. Okresní soud dále pochybil, pokud se nezabýval otázkou platnosti právních jednání žalovaného spočívajících v uplatnění smluvní pokuty a následného zápočtu smluvní pokuty z hlediska požadavků zákona o obcích. Tato právní jednání za žalovaného učinil starosta, který však není subjektem, který může tvořit vůli obce (toto přísluší buď radě, nebo zastupitelstvu), starosta jako statutární orgán obce pouze tuto formulovanou vůli za obec vyjadřuje navenek. Uplatnění nároku na smluvní pokutu a zápočet takové pohledávky je majetkoprávním jednáním v samostatné působnosti obce a náleží do tzv. zbytkové pravomoci rady podle § 102 odst. 3 zákona o obcích. Takové jednání tedy vyžaduje předchozí schválení radou. Tato právní písemná jednání žalovaného musí být ve smyslu § 41 zákona o obcích opatřena doložkou o schválení, což v daném případě není splněno. Soud je proto povinen z úřední povinnosti zkoumat existenci předchozího schválení radou, neboť absence tohoto předchozího schválení znamená absolutní neplatnost takového právního jednání a k takové vadě přihlíží soud z úřední povinnosti, jak výslovně stanoví toto ustanovení. Žalobkyně v této souvislosti přezkoumala veškeré zápisy rady města žalovaného z druhé poloviny roku 2017 a ledna 2018 a zjistila, že nikdy nebyla projednávána záležitost uplatnění smluvní pokuty a jejího zápočtení a takové právní jednání nebylo schváleno. Obě tato právní jednání jsou proto absolutně neplatná.

6. K odvolání žalobkyně se vyjádřil žalovaný. S odvoláním nesouhlasí, napadený rozsudek považuje za věcně správný a navrhuje jeho potvrzení. Žalovaný se neztotožňuje s žádnou z uplatněných námitek, ujednání ve smlouvě považuje za jasná a určitá, když termín předání a převzetí díla je shodný s termínem dokončení prací. V otázce schvalování právních jednání žalovaného spočívající v uplatnění smluvní pokuty a jejího zápočtu souhlasí s tím, že se jedná o záležitost samostatné působnosti obce. Poukazuje na ustanovení § 38 odst. 6 a 7 zákona o obcích, podle nichž je obec povinna chránit svůj majetek a včas uplatňovat právo na náhradu škody na vydání bezdůvodného obohacení. Ta je povinna trvale sledovat, zda dlužníci včas a řádně plní své závazky a zabezpečí, aby nedošlo k promlčení nebo zániku z nich vyplývajících práva. Schvalování zápočtu nepatří mezi vyhrazené pravomoci zastupitelstva ani rady. Nejde ani o zbytkovou pravomoc rady či vyhrazenou pravomoc zastupitelstva. Zápočet představuje způsob zániku závazku, který se běžně používá při platebních transakcích a je plně v souladu se zásadou péče řádného hospodáře. Jednalo se o pohledávku vyplývající ze schválené smlouvy. Jak rada, tak zastupitelstvo žalovaného byly o postupu starosty informovány, byť jej výslovně neschválily.
7. Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací shledal, že odvolání žalobkyně má náležitosti uvedené v § 205 odst. 1 o. s. ř. Po zjištění, že odvolání žalobkyně bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou a je přípustné, přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu, ve kterém byl odvoláním napaden a po částečném zpětvzetí odvolání zůstal napaden (výroky II. a III.), podle § 212a § 212a odst. 1 o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.
8. Podle § 2586 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, se smlouvou o dílo zhotovitel zavazuje provést na svůj náklad a nebezpečí pro objednatele dílo a objednatel se zavazuje dílo

převzít a zaplatit cenu.

9. Podle § 2604 občanského zákoníku je dílo provedeno, je-li dokončeno a předáno.
10. Podle § 2048 občanského zákoníku ujednají-li strany pro případ porušení smluvené povinnosti smluvní pokutu v určité výši nebo způsob, jak se výše smluvní pokuty určí, může věřitel požadovat smluvní pokutu bez zřetele k tomu, zda mu porušením utvrzené povinnosti vznikla škoda. Smluvní pokuta může být ujednána i v jiném plnění než peněžitým.
11. Podle § 1982 občanského zákoníku dluží-li si strany vzájemně plnění stejného druhu, může každá z nich prohlásit vůči druhé straně, že svoji pohledávku započítává proti pohledávce druhé strany. K započtení lze přistoupit, jakmile straně vznikne právo požadovat uspokojení vlastní pohledávky a plnit svůj vlastní dluh (odst. 1). Započtením se obě pohledávky ruší v rozsahu, v jakém se vzájemně kryjí; nekryjí-li se zcela, započte se pohledávka obdobně jako při splnění. Tyto účinky nastávají k okamžiku, kdy se obě pohledávky staly způsobilými k započtení (odst. 2).
12. Podle § 1987 občanského zákoníku k započtení jsou způsobilé pohledávky, které lze uplatnit před soudem. Pohledávka nejistá nebo neurčitá k započtení způsobilá není.
13. Podle § 41 zákona č. 128/2000 Sb. o obcích podmiňuje-li tento zákon platnost právního jednání obce předchozím zveřejněním schválením nebo souhlasem, opatří listina o tomto právním jednání doložkou, již bude potvrzeno, že tyto podmínky jsou splněny. Je-li listina touto doložkou obce opatřena, má se za to, že povinnost přechozího zveřejnění schválení nebo souhlasu byla splněna (odst. 1). Právní jednání, která vyžadují schválení zastupitelstva obce, popřípadě rady obce, jsou bez tohoto schválení neplatná (odst. 2). K neplatnosti právního jednání z důvodů stanovených v odstavci 2 a v § 38 odst. 4 a § 39 odst. 1 a 2 přihlédně soud i bez návrhu.
14. Podle § 102 odst. 3 zákona o obcích rada obce zabezpečuje rozhodování ostatních záležitostí patřících do samostatné působnosti obce, pokud nejsou vyhrazeny zastupitelstvu obce nebo pokud si je zastupitelstvo obce nevyhradilo; rada obce může tyto pravomoci zcela nebo zčásti svěřit starostovi nebo obecnímu úřadu.; rada obce může svěřit obecní policii zcela nebo zčásti rozhodování o právních jednáních souvisejících s činností obecní policie.
15. Odvolací soud provedl v odvolacím řízení jediný důkaz, a to výpis z II. zasedání zastupitelstva města žalovaného ze dne 26. 4. 2021, z něž vyplývá, že tohoto dne přijalo zastupitelstvo žalovaného usnesení č. 42/2021, kterým schválilo „započtení smluvní pokuty ve výši 1 000 000 Kč vůči smluvní pohledávce ve výši 1 002 703 Kč v souvislosti s pozdním dokončením stavby Vodovod Trhové Sviny - Třebíčko – Bukvice, jejímž dodavatelem byla v roce 2017 firma Hydro & KOV s. r. o.“. Jedná se o přípustný důkaz v odvolacím řízení, neboť směřuje k prokázání skutečnosti, která nastala po vyhlášení rozhodnutí soudu prvního stupně (§ 205a písm. f) o. s. ř.). Tímto listinným důkazem je prokázáno tvrzení žalovaného, že tento dodatečně schválil usnesením zastupitelstva ze dne 26. 4. 2021 přechází zápočet svého nároku na úhradu smluvní pokuty ve výši 1 000 000 Kč vůči žalobkyni oproti nároku žalobkyně na doplatek ceny za dílo ve výši 1 002 703 Kč z předmětné smlouvy o dílo.
16. Vzhledem k tomu, že smlouva o dílo uzavřená mezi účastníky byla uzavřena dne 25. 11. 2016, aplikuje se na tento smluvní vztah občanský zákoník č. 89/2012 Sb. (dále jen o. z.), jak vyplývá z § 3 028 odst. 1 tohoto zákona. Na právní jednání žalovaného jako obce se aplikuje zákona č. 128/2000 Sb. (zákon o obcích) ve znění, které platilo v době provedení sporných právních jednání žalovaného (uplatnění smluvní pokuty dne 4. 1. 2018 a zápočet dne 31. 1. 2018). Všechny odvolací důvody uplatněné odvolatelkou v tomto odvolacím řízení i s tím spojená skutková tvrzení jsou

přípustná ve smyslu § 205a o. s. ř., neboť jde o argumentaci opírající se o skutková tvrzení, která žalobkyně buď uplatnila již před soudem prvního stupně, nebo vyplývají z provedených důkazů před soudem prvního stupně, anebo se týkají právních otázek, které mají soudy řešit z úřední povinnosti. Posledně řečené se týká odvolací námitky žalobkyně o absolutní neplatnosti právních jednání žalovaného spočívajících v uplatnění nároku na smluvní pokutu a provedení jejího zápočtu oproti pohledávce uplatněné žalobkyní v tomto řízení. Poukaz na neplatnost právního jednání je argumentem právním, jehož uplatnění není nijak omezeno ani v odvolacím řízení, omezení vyplývající z koncentrace řízení a z principu neúplné apelace (okresní soud účastníky řádně poučil jak o nastalé koncentraci řízení po skončení prvního jednání ve věci, tak o neúplné apelaci v odvolacím řízení) se týkají pouze skutkových tvrzení a důkazních návrhů k jejich prokázání. Uvedená argumentace odvolatelky se zčásti týká skutkových okolností vyplývajících z již provedených důkazů (absence doložky podle § 41 odst. 1 zákona o obcích, v případě písemnosti zachycujících právní jednání žalovaného spočívající v uplatnění smluvní pokuty a jejího zápočtu), ale jde také o objektivně nová tvrzení, která nebyla uplatněna u soudu prvního stupně a ani nevyplynoucí z provedených důkazů, a to tvrzení absence schválení těchto jednání ze strany rady nebo zastupitelstva žalovaného. Tato odvolací námitka, a to jak v ní obsažený právní argument, tak toto nové skutkové tvrzení jsou přípustná v odvolacím řízení, neboť se týkají otázky, kterou soud má řešit z úřední povinnosti, což okresní soud nečinil. Podle § 41 odst. 3 zákona o obcích soud přihlíží k neplatnosti právního jednání obce z důvodu absence předchozího schválení jednání učiněného starostou obce i bez návrhu. To jednak znamená, že jde o absolutní neplatnost takto vadného jednání a současně stanoví povinnost soudu zabývat se platností takového jednání v případě absence doložky z úřední povinnosti. Okresní soud se tedy před vydáním napadeného rozsudku byl povinen touto otázkou zabývat a požadovat od účastníků tvrzení o existenci takového schválení. Pokud tak neučinil, je takové tvrzení přípustné v odvolacím řízení ve smyslu § 205a písm. d) o. s. ř.

17. Odvolací soud nemůže akceptovat námitku odvolatelky, že z provedeného dokazování vyplývá prodlení žalovaného s poskytnutím povinné součinnosti a z tohoto důvodu nemůže být žalobkyně v prodlení s plněním povinnosti ze smlouvy o dílo. V prodlení může být pouze ten, komu byla stanovena nějaká lhůta a který tuto lhůtu nedodržel. Žalobkyně netvrdí a ani to nevyplnilo z provedeného dokazování, že by žalobkyně určila žalovanému jakoukoliv lhůtu, ve které má poskytnout požadovanou součinnost (vybrat si jedno ze tří nabízených řešení vady projektu). Nelze proto vůbec uvažovat, že by žalovaný byl v tomto smyslu v prodlení.
18. Za důvodnou odvolací námitku nutno považovat poukaz odvolatelky na vnitřní rozpory smlouvy o dílo, týkající se úpravy předmětné smluvní pokuty ve vztahu ke lhůtám dokončení prací a předání díla. Skutečně existuje zjevný rozpor v tom, že článek 9.1.2 smlouvy stanoví povinnost žalobkyně zaplatit smluvní pokutu za nedodržení konečného termínu předání a převzetí díla a odkazuje výslovně na článek 6.2.1, který sice výslovnou lhůtu obsahuje, ale nikoliv lhůtu k předání a převzetí díla, ale lhůtu k dokončení prací. Co je ještě podstatnější, smlouva o dílo v článku 6.3.1 obsahuje samostatné ujednání o termínu předání a převzetí díla, avšak žádnou konkrétní lhůtu nestanoví a uvádí pouze „v termínu dle této smlouvy“. Smlouva v žádné své části neobsahuje výslovné stanovení tohoto termínu a ani jej není možné stanovit jinak (např. součtem jiných lhůt, jejímž výsledkem by byla lhůta k předání a převzetí díla). Je skutečně závažným problémem, že smlouva o dílo stanoví povinnost platit smluvní pokutu při nedodržení lhůty předání a převzetí díla, když současně tuto lhůtu nestanoví a ani ji nelze z obsahu smlouvy s jistotou dovodit. Okresní soud se tímto zjevným problémem vůbec nezabýval, což nutno hodnotit jako vadu řízení, která může mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, což by samo o sobě mělo být důvodem k zrušení napadeného rozsudku a uložení povinnosti soudu prvního stupně zabývat se výkladem smlouvy a vyjasněním výše uvedených rozporů a problémů smlouvy, předně otázky lhůty předání a převzetí díla, a to zejména s ohledem na úmysl jednajících stran. Odvolací soud se však neztotožňuje

s názorem odvolatelky, že výklad smlouvy není třeba provádět a ve smyslu § 557 o. z. vyložit smlouvu v neprospěch žalovaného. Zde se nejedná o případ předpokládaný § 557 o. z., a to použití nejasného výrazu připouštějícího více výkladů, ale o vnitřní rozpory a absenci konkrétní úpravy lhůty v části smlouvy.

19. Důvodnou je i další odvolací námitka, že se okresní soud vůbec nezabýval otázkou platnosti právních jednání žalovaného spočívající v uplatnění nároku na smluvní a její zápočet, a to z hlediska požadavku na toto jednání kladené zákonem o obcích (zákon č. 128/2000 Sb.) zejména s ohledem na schválení takového jednání učiněného starostou ze strany rady či zastupitelstva ve smyslu § 41 ve spojení s § 102 tohoto zákona. Jak vyplývá z výše citovaného § 41 odst. 3 zákona o obcích, k případné neplatnosti takových jednání soud přihlíží z úřední povinnosti. Jde tedy o otázku, kterou byl povinen okresní soud i bez návrhu či poukazu stran řešit a pokud tak nečinil, opět řízení zatížil vadou, která může mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Konstantní soudní judikatura (na níž v této otázce odkazuje odvolatelka – rozhodnutí NS sp.zn. 30 Cdo 3099/2007 a jiné) skutečně dovodila, že starosta sice jedná za obec navenek, ale nemůže sám vytvářet vůli obce, to přísluší výhradně zastupitelstvu či radě. Pokud zákon vyžaduje předchozí schválení takového právního jednání radou či zastupitelstvem a takové schválení chybí, jedná se o jednání neplatné a to absolutně. Odvolací soud se ztotožňuje s právním názorem odvolatelky, že tato právní jednání jsou majetkoprávními jednání obce v samostatné působnosti, a proto by v zásadě měla být ve smyslu § 102 odst. 3 a § 41 odst. 1 zákona o obcích předběžně schválena radou. Z této zásady existuje výjimka, a to situace, že určité pravomoci k právním jednáním byli radou či zastupitelstvem svěřeny starostovi, tuto skutečnost by však musela obec (žalovaný) v tomto řízení tvrdit a prokázat. Žalovaný nic takového netvrdí a neprokazuje, je tedy zřejmé, že v daném případě k takovému svěření nedošlo.
20. Judikatura dále vyžaduje, aby k této otázce soudy nepřistupovaly mechanicky či formalisticky, ale braly v úvahu smysl dané úpravy, která směřuje k ochraně majetku obce před rizikovým právním jednáním. Judikatura také dovodila (nález Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 2574/14 a jiné), že předchozí schválení nevyžaduje nutně každé právní jednání, toto není třeba, pokud již vůle obce v zásadních bodech byla vytvořena a starosta jedná v intencích takto vytvořené vůle. Kazuisticky se jedná o případy, kdy existovala vůle obce uzavřít určitou smlouvu a vůle se týkala podstatných náležitostí smlouvy, starosta však nad rámec projevené vůle sjednal smluvní pokutu výhradně ve prospěch obce (výše uvedený nález Ústavního soudu), nebo případ, kdy ze souhlasu s uzavřením kupní smlouvy lze zároveň dovodit souhlas k úkonu směřujícímu k vymožení odpovídající pohledávky, a to kupní ceny (rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3038/10). Jedná se tedy o situaci, kdy starosta obce pouze upřesňuje či rozvádí formulovanou vůli, a to jednáním nikoliv zvláště rizikovým, spíše jednáním technické povahy. Naopak schválení je jednoznačně třeba zásadně v případě uzavírání smluv, též u jednostranných právních jednání, která směřují k něčemu jinému, případně opaku toho, k čemu směřovala předchozí schválená smlouva (např. výpověď smlouvy o nájmu, odstoupení od smlouvy apod.).
21. Aplikováno na tento případ odvolací soud dospěl k závěru, že jednání žalovaného spočívající v uplatnění nároku na smluvní pokutu nevyžaduje samostatné schválení, neboť vůle obce spočívající v předchozím schválení předmětné smlouvy o dílo (tato smlouva obsahuje doložku o schválení v písemném vyhotovení, které bylo provedeno jako důkaz v tomto řízení), obsahující ujednání o možnosti obce požadovat smluvní pokutu v případě porušení smluvní povinnosti žalobkyní, již znamená projev vůle obce takovou smluvní pokutu požadovat v případě naplnění hypotézy smluvního ujednání.
22. Jiná situace je podle názoru odvolacího soudu v případě jednostranného zápočtu. Jednostranný zápočet již nelze (zvláště v poměrech současné právní úpravy) považovat za pouhý technický

úkon nepředstavující vážnější riziko pro jednajícího. Jednostranný zápočet naopak představuje potenciálně rizikové právní jednání a to jak s ohledem na povahu pasivní pohledávky, tak pohledávky aktivní (pasivní pohledávkou je u jednostranného zápočtu pohledávka, na které je započítáváno, aktivní pohledávkou je pohledávka, která se započítává, u pasivní pohledávky je ten, kdo provádí jednostranný zápočet, dlužníkem a u aktivní pohledávky věřitelem). S ohledem na pasivní pohledávku existuje riziko v tom, že jednající si musí jednoznačně vyjasnit, zda tato pasivní pohledávky skutečně existuje. Pokud se v této otázce zmýlí, sice nedojde k zániku aktivní pohledávky, neboť objektivně nemůže dojít k zániku zápočtem proti neexistující pohledávce, ale obec bude nadále v přesvědčení, že její pohledávka zápočtem zanikla a tuto pohledávku nebude vymáhat a dojde tedy objektivně k dopadu na majetek obce. Větší riziko je ve vztahu pohledávce aktivní. Současná právní úprava, jak bude dále podrobněji rozvedeno, jako podmínku provedení zápočtu požaduje, aby obě pohledávky byly likvidní, přičemž za likvidní nelze považovat pohledávku nejistou, protože spornou. Pokud obec použije k zápočtu jako aktivní pohledávku spornou pohledávku, pak ztrácí zcela kontrolu nad tím, zda a kdy bude tato aktivní pohledávka soudně přezkoumána, neboť toto bude pouze na rozhodnutí druhé strany, která podle své úvahy může uplatnit u soudu svou (pasivní) pohledávku s tvrzením, že nemohlo dojít k zápočtu, neboť aktivní pohledávka je sporná. Pokud by nastala situace, že pasivní pohledávka je splatná později než pohledávka aktivní, smluvní partner obce může zahájit řízení o zaplacení pasivní pohledávky až v okamžiku, kdy je aktivní pohledávka promlčená, a pokud se v takovém řízení prokáže, že aktivní pohledávka je objektivně sporná, tedy nezpůsobitelná k zápočtu, tak bude obec zavázána k úhradě pasivní pohledávky a úspěšnému uplatnění aktivní pohledávky jí bude bránit existující promlčení této aktivní pohledávky.

23. Výše uvedené vede odvolací soud k závěru, že jednostranný zápočet je právním jednáním, které vyžaduje samostatné předchozí schválení a nelze dovodit existenci „vůle obce v zásadních bodech“ z toho, že existovalo předchozí schválení smlouvy, ze které vznikla jedna či obě započítávané pohledávky. Odvolací soud tedy uzavírá, že předmětný jednostranný zápočet žalovaného ze dne 31. 1. 2018 vyžadoval předchozí schválení jiného orgánu, který je oprávněn formulovat vůli obce (ať již rady či zastupitelstva) a v případě absence takového předchozího schválení jde o absolutní neplatnost takového právního jednání, neboť k důvodu neplatnosti je soud povinen přihlédnout i bez návrhu účastníků (§ 41 odst. 3 zákona o obcích).
24. Nelze akceptovat obranu žalovaného, že rada města byla o zamýšleném zápočtu informována, neboť tato skutečnost není rozhodná, když zákon výslovně vyžaduje schválení, tedy pozitivní jednání určitého orgánu, nikoliv pouze jeho vědomost o záměru. Stejně je nerozhodná obrana žalovaného poukazující na povinnost obce chránit svůj majetek a včas a řádně uplatňovat své nároky. Nikdo netvrdí, že by obec nebyla oprávněná zápočet provést, pokud se tak rozhodla, měla tak učinit v souladu se zákonem. Na závěru o neplatnosti tohoto jednostranného zápočtu nemůže nic změnit ani skutečnost, kterou strana žalovaná doložila v odvolacím řízení a totiž, že žalovaný rozhodnutím zastupitelstva provedený jednostranný zápočet následně schválil. Zákon výslovně požaduje předchozí schválení, tedy nejprve ustavení relevantní vůle obce příslušným orgánem (radou či zastupitelstvem) a následnou realizaci ve formě jednání za obec starostou. Pokud předchozí schválení absentuje, absentuje samotná vůle k právnímu jednání. Nemůže dojít ke zhojení této neplatnosti (tzv. konvalidaci), neboť současná právní úprava konvalidaci připouští pouze v případě podle § 575 o. z. (rozhodnutím soudu v případě nezákonného určení množstevního, časového, územního nebo jiného rozsahu), když o takový případ zde nejde. Druhou možností je § 582 o. z., a to dodatečné zhojení vady spočívající v nedostatku formy právního jednání jako důvodu relativní neplatnosti. V případě absence předchozího schválení předmětného jednostranného zápočtu nejde o nedostatek formy, ale nedostatek vůle. Navíc občanský zákoník v § 582 umožňuje konvalidaci relativní neplatnosti, kdežto v případě absolutní neplatnosti není konvalidace možná. Jediným relevantním důsledkem nově přijatého usnesení zastupitelstva

žalovaného ze dne 26. 4. 2021 by bylo to, že na základě takto projevené vůle by starosta obce přistoupil k novému zápočtu. K tomu však v daném případě nedošlo, alespoň strana žalovaná nic takového netvrdí ani neprokazuje.

25. Odvolací soud se dále zabýval otázkou určitosti právního jednání žalovaného ze dne 31. 1. 2018 spočívajícím v předmětném jednostranném zápočtu. Touto otázkou se okresní soud nezabýval, v rámci zásady předvídatelnosti soudního rozhodnutí informoval odvolací soud strany, že bude posuzovat toto právní jednání i z tohoto pohledu a výslovně odkázal na níže uvedenou judikaturu. Otázka určitosti zápočtu je významná v situaci, kdy dochází na jedné straně k zápočtu více pohledávek, které ve svém součtu přesahují pohledávku či pohledávky na straně druhé, tedy dojde k situaci, kdy po provedeném zápočtu zbyde část pohledávky, která zápočtem nezanikla. V této situaci konstantní soudní judikatura dovodila, že „v případě započtení více vzájemných pohledávek musí ten, kdo činí kompenzační úkon určit, které pohledávky mají provedeným zápočtem zaniknout, projev vůle směřující k započtení musí být tedy určitý do té míry, aby z něj bylo možné jednoznačně určit, které pohledávky a do jaké jejich výše započtením zanikají“ (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Odo 932/2006), „není-li z projevu směřujícího k započtení zřejmé, která pohledávka, a proti které je započítávána, a v důsledku toho ani to, které vzájemně se kryjící pohledávky započtením zanikly, je úkon započtení neplatný pro neurčitost“ (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Cdo 3082/2007). Tato judikatura je plně použitelná i pro poměry současného občanského zákoníku, s jedinou výjimkou, že důsledkem neurčitosti zápočtu není jeho neplatnost, a to ani relativní, ani absolutní, ale jde podle § 553 o. z. o jednání zdánlivé, ke kterému se nepřihlíží. Předmětný jednostranný zápočet je zachycen v listině datované 31. 1. 2018 (listina založena ve spise na č. l. 51 a 52). Z obsahu listiny vyplývá, že žalovaný formuluje zápočet jako kompenzaci dvou pohledávek aktivní a pasivní, když aktivní pohledávkou je pohledávka žalovaného za žalobkyní z titulu smluvní pokuty ve výši 1 000 000 Kč a pasivní pohledávkou je pohledávka žalobkyně za žalovaným ve výši 1 002 703 Kč z titulu doplatky ceny za dílo, která se sestává z nároku na proplacení pozastávky ve výši 733 333 Kč, nároku na zaplacení faktury č. 11702134 na částku 169 289 Kč a nároku na zaplacení další faktury č. 1170135 na částku 100 081 Kč. Rozdíl obou pohledávek ve výši 2 703 Kč uhradí žalovaný na účet žalobkyně. Takto formulovaný zápočet není správný, neboť na straně pasivní pohledávky nevystupuje jedna pohledávka, ale tři pohledávky, byť mají stejný důvod plnění (úhrada ceny za dílo, ať již formou vrácení pozastávky či přímé platby). Podstatné je, že splatnost těchto pohledávek není stejná (viz žalobní petit předmětné žaloby). Ze zápočtu proto musí být zřejmé, které dílčí pohledávky na straně pasivních pohledávek zanikly zcela a která pouze zčásti. Takto výslovně projevená vůle v zápočtu absentuje z důvodu právního omylu, když žalovaný se nesprávně domnívá, že na straně pasivní pohledávky se nachází pohledávka jediná, ačkoliv jde o pohledávky tři s různým okamžikem splatnosti. Odvolací soud uzavírá, že tento jednostranný zápočet je v tomto smyslu neurčitý, a proto jde o jednání zdánlivé, ke kterému nelze přihlížet.
26. Posledním a hlavním důvodem, pro který podle názoru odvolacího soudu nelze dojít ke stejnému závěru, jako okresní soud, že uplatněné pohledávky žalobkyně v tomto řízení v rozsahu 1 000 000 Kč zanikly jednostranným zápočtem žalovaného, je objektivní spornost aktivní započítávané pohledávky, tedy tvrzeného nároku žalovaného na úhradu smluvní pokuty ve výši 1 000 000 Kč. Občanský zákoník v ustanovení § 1987 odst. 2 výslovně ze zápočtu vylučuje pohledávky neurčité nebo nejisté jako k zápočtu nezpůsobitelné. Soudní judikatura toto ustanovení vykládá v zásadním rozhodnutí velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 9. 2020, sp. zn. 31 Cdo 684/2020. Nejvyšší soud v tomto rozhodnutí dospěl k závěru, že nejistou nebo neurčitou ve smyslu tohoto ustanovení je zásadně pohledávka ilikvidní, tj. pohledávka, která je co do základu anebo výše sporná či nejistá a jejíž uplatnění formou zápočtu vyvolá namísto jednoznačného a oběma dotčenými stranami akceptovatelného zániku obou pohledávek, tedy zjednodušení situace, naopak spory o existenci či výši aktivní pohledávky. Za ilikvidní nelze

považovat pohledávku pouze proto, že ji dlužník neuznává, nebo že je sporná její právní kvalifikace. Ilikvidní je pohledávka, která se jeví objektivně spornou, tedy dlužník proti ní vznáší relevantní věcné argumenty a její zjištění a prokázání co do důvodu nebo výše, vyžaduje rozsáhlejší či složitější dokazování, které by vedlo k neúměrnému prodloužení řízení, které se jinak vede o pohledávce pasivní. Likvidita aktivní pohledávky je hmotněprávním předpokladem započtení a není-li aktivní pohledávka jistá a určitá, pak odporuje toto započtení zákonu a je relativně neplatné. Dovolá-li se věřitel pasivní pohledávky vůči dlužníku relativní neplatnosti jeho právního jednání (jednostranného započtení), účinky započtení nenastanou a pasivní pohledávka nezanikne.

27. Odvolací soud dospěl k závěru, že aktivní pohledávka použitá žalovaným při jednostranném zápočtu (nárok na úhradu smluvní pokuty) je pohledávkou objektivně spornou, a to jak co do základu, tak výše, jedná se tedy o pohledávku ilikvidní, proto nezpůsobilou k zápočtu. Důsledkem toho je, že jednostranný zápočet je relativně neplatný a žalobkyně se v tomto řízení této relativní neplatnosti dovolala. Postoj žalobkyně není při popírání aktivní pohledávky účelový, kdy by pouze předstírala, že jinak jasná a objektivně nesporná pohledávka má být spornou, ale proti aktivní pohledávce v tomto řízení vznáší množství relevantních věcných námitek, které se týkají at' již existence či výše pohledávky, tak také okolností jejího zápočtu. Jedním z dalších pomocných kritérií je i to, zda jednostranný zápočet zkomplikuje existující řízení, jehož předmětem je pohledávka pasivní. Jak vyplývá z postojů obou stran sporu, pasivní pohledávka sporná není, obě strany se shodují v tom, že žalobkyně pro žalovaného dílo provedla, liší se pouze v tom, zda včas či opožděně. Nebýt tedy sporného zápočtu, soudní spor o pasivní pohledávce by pravděpodobně vůbec nevznikl, a pokud ano, byl by velice jednoduchý, žalobkyni by k úspěchu v tomto řízení postačovalo prokázání existence smluvního rámce a skutečnost, že došlo k předání a převzetí díla, což jsou skutečnosti mezi stranami nesporné. Veškeré sporné momenty v tomto řízení a drtivá většina dokazování se vztahuje k existenci a výši aktivní pohledávky (nároku na smluvní pokutu). Současně nejde o situaci, že by v řízení před soudem prvního stupně došlo k vyjasnění všech sporných otázek o existenci a výši aktivní pohledávky, a závěr o ilikviditě by se z praktického hlediska jevil jako formalistický. V řízení přetrvává řada nevyjasněných otázek. Nebýt závěru odvolací soudu o tom, že pasivní pohledávka nemohla zaniknout zápočtem, musel by být dotčený rozsudek zrušen a okresní soud by se v dalším řízení zabýval dalšími důležitými otázkami, a to nejen výkladem nejasné smlouvy o dílo ohledně smluvní pokuty a sjednaného termínu předání a převzetí díla, ale též otázkou, k jakému datu došlo k předání a převzetí díla, když okresní soud se zabýval pouze prodlením žalobkyně s povinností provést dílo, ale nijak se nezabýval otázkou projevu vůle stran předat a převzít dílo. Další spornou a nevyřešenou otázkou je podstatná změna prováděného díla na základě dohody obou smluvních stran, ke které došlo již v průběhu předávacího řízení, které je objektivně způsobilé zabránit zhotoviteli dílo předat včas a kterou nelze mít za vyřešenou argumentací okresního soudu, který poukazuje na ustanovení o vícepracích, které se však logicky týká změny rozsahu díla v době jeho provádění. Výše uvedené vede odvolací soud jednoznačně k závěru, že aktivní pohledávka je objektivně pohledávkou spornou, tedy nejistou, a proto nezpůsobilou k započtení. Důsledkem toho je relativní neplatnost takového zápočtu, když relativní neplatnosti se žalobkyně dovolala.
28. Odvolací soud shrnuje, že dospěl k závěru, že jednostranný zápočet žalovaného ze dne 31. 1. 2018 je právním jednáním absolutně neplatným, zdánlivým i relativně neplatným, a proto nemohlo dojít k zániku uplatněných pohledávek žalobkyní v tomto řízení na úhradu zbytku ceny za dílo tímto zápočtem. Ze skutkových zjištění okresního soudu vyplývá, že žalobkyně dílo pro žalovaného provedla, otázka včasnosti či opožděnosti je podstatná pouze pro otázku smluvní pokuty, nikoliv pro otázku vzniku nároku na doplatek ceny za dílo. Lze tedy uzavřít, že žaloba ohledně pohledávek na úhradu zbytku ceny za dílo v celkové výši 1 002 703 Kč je důvodná, a odvolací soud proto podle § 220 o. s. ř. napadený rozsudek změnil tak, že žalobě vyhověl v plném rozsahu, kromě části nároku na příslušenství, které žalobkyně vzala v průběhu odvolacího řízení zpět.

29. O nákladech řízení před soudy obou stupňů soud rozhodoval podle § 224 odst. 2 a § 142 odst. 1 o. s. ř., když odvolací soud napadený rozsudek změnil, proto rozhoduje nově o nákladech řízení před soudy obou stupňů. Soud rozhodl podle kritéria úspěchu ve věci, které svědčí v plném rozsahu straně žalující. Soud proto přiznal žalobkyni náhradu nákladů obou řízení v celkové výši 377.670,06 Kč. Částka se skládá z náhrady za právní zastoupení ve výši 203.610 Kč za 16,5 úkonu v sazbě po 12.340 Kč. Za předžalobní výzvu přísluší odměna v rozsahu poloviny, neboť jde o jednoduchou výzvu k plnění. Soud neakceptoval požadavek na odměnu za porady právního zástupce žalobkyně s klientem z 8.8.2019, 5.9.2019, 24.9.2020, 26.2.2021 a 10.3.2021, protože tyto náklady nepovažuje za účelné. Ze spisu nevyplývá žádná objektivní potřeba řešit aktuální procesní situaci, první dvě uvedené porady se soudu jeví jako pokračující první porada, která je zahrnuta v odměně za převzetí právního zastoupení (kterou sice žalobkyně neúčtuje, ale kterou soud přiznává s ohledem na zjevnou existenci tohoto úkonu a zásadu, že o nákladech řízení soud rozhoduje z úřední povinnosti ve správné výši). Dále nebyla přiznána odměna za repliku z 11.9.2019, neboť tato není ve spise obsažena. Za podání z 7.11.2019 náhrada nepřísluší, neboť nejde o podání ve věci samé, ale o pouhý průvodní dopis předloženého listinného důkazu. Dále přísluší 17 paušálních náhrad hotových výdajů advokáta po 300 Kč ve výši 5.100 Kč, náhrada za ztrátu času za 5 cest k jednání soudu prvního stupně v délce 6 hodin za jednu cestu tam a zpět, při sazbě 100 Kč za započatou půlhodinu celkem 6.000 Kč. Náhrada cestovného činí celkem 14.544,60 Kč za tytéž cesty. Za cestu uskutečněnou v roce 2019 náleží 2.911,20 Kč (podle vyhlášky č. 333/2018 Sb. činí sazba za ujetý km 4,10 Kč, ujeto 476 km podle plánovače cest Google.com jako vzdálenost ze sídla původního práv. zástupce žalobkyně k sídlu soudu prvního stupně, kombinovaná spotřeba podle TP 6 l nafty na 100 km, cena nafty 33,60 Kč z 1 litru). Za cestu uskutečněnou v roce 2020 náleží 2907,40 Kč (sazba za 1 ujetý km činí podle vyhl. č. 358/2019 Sb. 4,20 Kč, cena za 1 litr nafty 31,80 Kč). Další položkou je 21% DPH. Dále náleží náhrada za zaplacené soudní poplatky žalobkyní v částce 100.272 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. podané do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Českých Budějovicích. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Pokud nebude splněno, co ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí lze podat návrh na jeho soudní výkon nebo exekuci.

České Budějovice dne 29. dubna 2021

Mgr. Jan Jursík v.r.
předseda senátu